

Ministeren havde en almindelig Indledning om Sagen, og saa skrider han til at sige, at intet Ministerium kunde i en nærmere Fremtid fremsætte Forslag her om Landets Forsvarsvæsen, som ikke vil indeholde Kjøbenhavns Befæstning. Derefter oplæser han det Spørgsmaal: „Men er det da i Virkeligheden saa sikkert, at enhver fornuftig Forsvarsudvikling her maa indeholde som en væsentlig Del Kjøbenhavns Befæstning? Er det Andet end en Paastand? Hvori ligger Beviset derfor?“ Og saa svarer Ministeren sig selv — nu skal De høre, hvad der kommer, det er virkelig ganske mærkeligt; man venter sig nu en Fylde af de mest fortrinlige militære, taktiske, strategiske Grunde for, at vi nu skulde skride til at befæste Kjøbenhavn, men saa svarer Ministeren selv: „Beviset er fort saa ofte, det ligger i Historien“. Nu vil jeg strax sige, at de Beviser, der ligge i Historien for, hvad vi skulle gjøre i 1887 med den nuværende danske Stat, og overfor det nuværende Udland, har jeg ikke særdeles Meget tilovers for. Jeg giver ikke Meget for historiske Beviser, da Historien som bestemt er en af de Fagvidenskaber, som kunne betragtes med høist forskjelligt Bine, og hvad dansk Historie angaar, er der endnu ikke her i Danmark kommet nogen dansk historisk Bog, som er skrevet ud fra et demokratisk og borgerligt Standpunkt. Nei, de ere aristokratiske, militaristiske og royalistiske, alle de Lærebøger, vi have. Jeg vil altsaa paa Forhaand udtale nogen Tvivl om, at disse Beviser ud af Historien — de minde Noget om holbergste Doktorers Beviser, naar de paa en eller anden Maade skulle begrunde deres Kure — skulle have nogen særlig Betydning for det nuværende Folke-thing. Nei, nu skulle De høre Beviserne af Historien, for de ere mærkelige og kuriøse. Det første Bevis er da det: „Historien minder os derom ved Begivenhederne 1659, da Kjøbenhavn blev belejret, og da Kjøbenhavns Bolde reddede Fædrelandet“, som Ministeren udtrykte sig. Jeg veed ikke, hvad han mener dermed. Det skal være det første Bevis, hvad der skete den Gang. Men det var jo et helt andet Danmark end det nuværende, et Danmark, hvis Grændser aldeles ikke kunne sammenlignes med de nuværende, og paa den anden Side et Udland, som paa intet Punkt kan sammenlignes med det, vi nu staa overfor. Det skal være et Bevis for, hvad vi nu skulle gjøre! Det skal være et Ræsonnement! Jeg skal, hvad denne Beleiring angaar, uden at fordybe mig særlig i det, som Ministeren for Resten heller ikke fordybede sig i — for det er i det Hele mærkeligt, at det pleier man

ikke, naar der er Tale om historiske Beviser, det minder meget om de Foredrag, der holdes omkring i Landet af „de Sagtyndige“, fra det militære Standpunkt; Historien bruges som en Trase og Intet videre — spørge Ministeren: Hvad er det, han sigter til? Er det det Stormangreb, som Svenskerne rettede mod Kjøbenhavn Natten mellem 10de og 11te Februar, og som affloges med saa stor Bravour? Men det reddede jo ikke Fædrelandet. For det Første blev Svenskerne liggende her omkring Kjøbenhavn. Jeg behøver jo ikke at minde Ministeren om Krigshistorien, han vil jo vide, at det, der reddede Fædrelandet den Gang, var for det Første de Hjelpetropper, der laa i Sylland, Thydskere, Keiserlige, Brandenborgere, og saa den hollandske Flaade, der kom ned gennem Drefund og undsatte Kjøbenhavn. Og da saa endelig Fædrelandet blev reddet, hvad skete saa? Vi fik en Fred, hvorved vi maatte afstaa Skaane, Halland og Bleking. Det er den Nedning af Fædrelandet, der fandt Sted i 1659; saaledes er Ministerens første Bevis for, hvad vi skulle gjøre her i 1887 eller 1885. Det næste Bevis er dette: „Vi have Mindet derom fra 1807, da de flette Befæstninger gjorde, at vi maatte udlevere Flaaden“, og Ministeren tilføjer: „Situationen var den Gang saaledes, at havde man da blot havt de Fæstningsværker, som vare foreslaaede for 150 Aar siden, kunde Landet have været reddet“. Hvorfra veed Ministeren nu det? Det kunde jeg dog ønske at vide; men under alle Omstændigheder er det det løseste historiske, dokumentariske Bevis for, hvad vi nu skulle gjøre. Havde vi den Gang, siger Ministeren, havt en Befæstning omkring Kjøbenhavn, var det gaaet anderledes. Ja man kan virkelig sige alt Muligt i den Retning, havde vi den Gang havt en bedre Konge, bedre Statsmænd, bedre Generaler, havde det ogsaa gaaet anderledes, deri ligger aldeles ikke noget som helst Bevis. Det er jo kun Noget, der kan udslignes rent futilt. Ministeren vil indrømme mig, at som Bevis for, at vi nu skulle befæste Kjøbenhavn, er dette „Bevis“ rent umuligt. Den Gang var ogsaa Danmark et ganske andet Land, som ikke alene havde Slesvig og Holsten, men ogsaa Norge. Grunden, hvorfor vi i 1807 stod, som vi stod, var vort hele udenrigske Forhold; det var vor udenrigste Politikk, som jeg for Resten ikke skal komme ind paa, der havde de fletteste Resultater af Verden. Jeg synes, at man deraf maa kunne lære, at hvorledes det skal gaa Danmark i en Krig, langt snarere afhænger af, om vi føre en god Udenrigspolitik, end det beror paa, om vi have Fæstninger eller ei. Det var det andet